

ABSTRAKT

Absence žáků ve škole je závažným jevem, který ovlivňuje nejen samotného žáka, ale i celou školu. V českém školství se zatím převážně řeší jen případy častých neomluvených absencí, tedy záškoláctví. V zahraničních vzdělávacích systémech se zvyšuje pozornost věnovaná sledování, předcházení nebo zmírňování dopadů zvýšené celkové absence žáků, bez ohledu na její příčiny. Diplomová práce se zabývá absencí žáků druhého stupně základní školy a jejím vlivem na vzdělávací výsledky žáků. V rámci tématu jsou prezentovány deskriptivní statistiky, které kvantitativně popisují dlouhodobý vývoj celkové absence žáků druhého stupně jedné velké základní školy v městském prostředí. Hlavním zjištěním práce je potvrzení vysoké míry absence v běžné české základní škole, kterou jsem pro tři poslední školní roky před vypuknutím pandemie covid-19 odhadla na 11,1 %. To je hodnota, která je v zahraničních systémech považovaná za kritickou hranici rizikové absence. V prvním post-covidovém roce absence dále narostla. Zároveň práce zjistila odlišnou úroveň absence mezi skupinami žáků, kteří opakují ročník, a ostatní žakovskou populací. Práce však nezjistila významný vztah mezi absencí a školním výkonem žáků a diskutuje možné příčiny tohoto zjištění. V závěru se snažím poskytnout některá doporučení pro školy a pedagogy v oblasti evidence docházky a využívání dat.

KLÍČOVÁ SLOVA

docházka, absence, administrativní data, případová studie, základní škola